

њему припада највиша власт. Пошто сувереност припада народу а доношење устава је израз те суверености, постоје и различити начини како да народ може да оствари то своје право на доношење устава. Један начин би био путем непосредне демократије и то би било непосредно одлучивање грађана о прихватању устава на скупштини свих грађана. То је случај са тзв. Landsgemeinde у швајцарским кантонима које грађани непосредно усвајају на својим скупштинама или са колонијалним статутима америчких државица који се такође усвајају на скупштинама свих грађана. Други начин усвајања устава од стране грађана је путем референдума. Референдум је први пут примењен код доношења Устава САД-е, у случају две државе: Масачусетс и Њу Хемпшајер, мада је он ту комбинован и с улогом уставотворне скупштине која је образована са задатком да припреми текст устава о коме су се грађани непосредно изјашњавали. Идеја и пракса референдума је прихваћена и у Француској приликом доношења њеног Устава од 1793. а Швајцарска је традиционално привржена референдуму путем кога се усваја како савезни устав, тако и устав већине кантона.

3. Монархијски и републикански устав

Ови устав

4. Монократски и дијархијски устав (заснивани на принципу јединства односно принципу поделе власти).

Ови први, монократски устав су ређи (нпр. Устав Саудијске Арабије од 1961.), углавном су исчезли и они у личности монарха, султана, принца или аутократе уједињују сву власт. Они оличавају систем недемократског јединства власти у корист извршне власти или, једноставно речено, аутократски (монократски) режим у коме државом управља једна личност. Насупрот њима, неки други устав су